

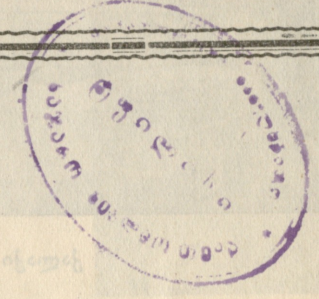
სასაბუხო ფურცელი

სურათებიანი ჟამათი

გაზეთის № 295

ლაგატივის № 53

კვირა, 31 მაისი 1915 წ.

+ ფლიგელ ადიუტანტი, ლეიბ გვარდიის კავალერგრადის პოლკის პორუჩიკი თავადი კონსტანტინე ბაგრატიონ-მუსხრან-ბატონი.

საგაგაფს ულტ

აი, კიდევ გაზაფხულმა ჩამორეკა გრძნობის ზარი,
აი, კიდევ აშრილდა ჩემს სარკმელთან ნიაგ-ქარი
და რითმებად ჩამჩურჩულა განთიადის დანაბარი,—
გეძახისო საალერსოდ თვალეფუნა ყვავილნარი,
მზე გიწვევსო, მზე გიწვევსო—ვარდზე კოცნად შემომდნარი,
ხელოვნების ლურჯ ბალშიო მუზა გიცდის ფრთა ნარნარი...

და აი, მეც, დამშრალ გულში ცეცხლის აზრი ამეშალა,
გაზაფხულის გრძნობის ალი ძველებურად არ მეალა—
ველარ, ველარ შევებანე მდელოს ღიღინს, ყვავილთ სურნელს
ფიქრი ველარ დავახწიე მწუხარებას განუკურნელს..

..... ჩემში აღრე გაიშალა მზის გრძნობა და ვარდის დილა,
აღრე მომცა მან სურნელი და აღრევე დაიჩრდილა,
ყველა გაჰქრა! დამრჩა მხოლოდ მოგონება—გულის ჰირად,—
ცრემლიც კი არ გამაჩნია ჩემს შეცდომის დასატირად!..

****

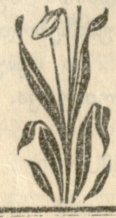
ვინ უწყს რაც კი მიმაჩნია მე თილისმად ცდუნებისა,
იქნებ იგი ბრმა სახეა ცვალებადის ბუნებისა,

იქნებ იგი სიცელქეა უაზრო და საერთწუთო,
ხოლო სევდა, ჩემი სევდა უმიზნო და უსაბუთო,—
იქნებ სიზმარს, წუთის სიზმარს—განაგებდეს თვით წუთივე?—
ეჰ, რამდენი ბნელი ღამე ამ კითხვის წინ გავათივე!—

ან იქნება, ერის კენესა იქცა ჩემის სულის ჰირად
და მის ფიქრთა გაზაფხულის—მე დამნიშნა ბედმა მზირად?—
თუ ასეა, სამსხვერპლის წინ გულს ავანთებ ისევე ავრე—
და დავწვავ შივ რაც ფაქიზი განძეული მოვინაგრე!..

და თუ ამ გზას ჩამომწყვეტა მე პირადმა სიმწუხარემ—
მაშინ გატყდეს ჩანგი ჩემი და მგოსნობაც მოკედეს ბარემ!..

ს. ფაშალიშვილი.

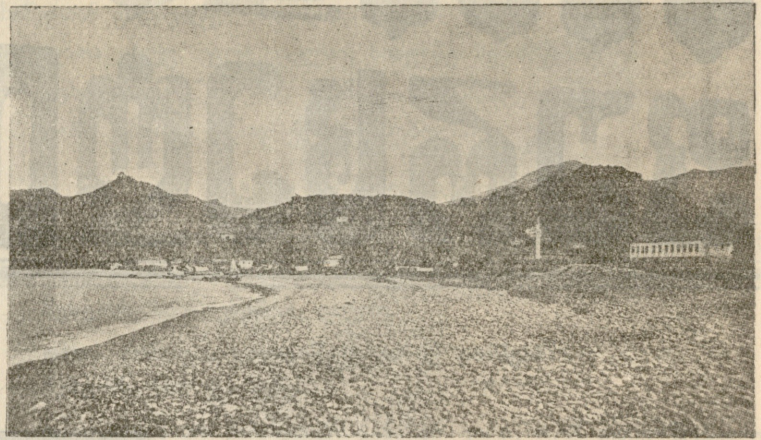

ო ს მ ა ლ ე თ ი ს ლ ა ზ ი ს ტ ა ნ ი

ქალაქი ათინა.

ქალაქი არსავე ლაზურად არქაბი.

პრზანის ველზე

ისეა სავსე წინაპართ ძვლებით
 აი ეს ველი ჩემ წინ მდებარე,
 ვით ჩემი გული ფიქრ-კაეშნებით,
 ვით მწუხარებით თვითონ ეს მხარე.
 ყოველი ღერა აქ ბალახისა,
 ყოველი მტვერი ამ არე-მარის
 გამომტქმელია მუნჯად იმისა,
 რომ ეს ქართველთა აკლდამა აოის...
 ვინ იცის, აი, ამა ადგილზე
 მე რომა ვდგევარ ცრემლის მფრქვეველი,
 ვინ ჩამოიხსნა სიცოცხლის ღილზე
 მსხვერპლად თავისა თვით დამდებელი;
 ვისი ისმოდა თავგანწირულად
 ხმა შურისგების რისხვის გამფენი:
 ძმანო, ჩვენს მტერსა შევაკედეთ სრულად,
 ან დავიხსნათო მამული ჩვენი!..

ო, გმირნო! გმირნო! თქვენი მამული
 ის აღარ არის, რაც იყო ძველად!
 თქვენი უმანკო სისხლით მორწყული
 ჰყვავის სხვის ღებნად, სხვის საშვებელად.
 მხარე, რომელიც თქვენ ზღვაოდენა
 მტერს არ დაუთმეთ ცოცხალის თავით.
 სხვას გაუბოძეთ შემდგომად ჩვენა
 და გვწამს, რაიცა თქვენ უარჰყავით.
 სადღაა ეხლა ის სიდიადე,
 თქვენ რომ გშვენოდათ, ვით სამკაული?
 მხოლოდღა დავერჩა მწარი სიცხადე
 თქვენი ძვლებივით გაშიშვლებული.
 ეხლა ჩვენ უნდა წყალობის ხეწუნად
 სხვის წინ ვეჩოქოთ უხმოდ, უქუდოთ
 და არა გვქონდეს ადგილი ქვეყნად,
 რომ ცრემლი ჩვენი მუნ დაეაყუდოთ...
 ი. მქედლიშვილი.

ბ უ რ უ ს ი

პიესა სამ მოქმედებად.

(დასასრული *)

თეკლე. ჰმ! ვთხოვთ! დათას ნულარას ეტყვიტ!
კოტე. მაგრამ მე ხომ უმიზეზოდ და უსამართლოდ შეურაცმყო.
 კაცმა ამხანაგის გაუტანელი და დაუნდობელი მიწოდა. ეხლა ხომ
 ხედავდით, ლაპარაკიც არ მოისურვა. მერე და რისთვის? მე ხომ არა-
 ფერი მიზეზი მიმიცია...
თეკლე. მიზეზი მე მივეცი...
კოტე. თქვენ?

*) იხ. სურათებიანი დამატება № 52.

მთის არწივი

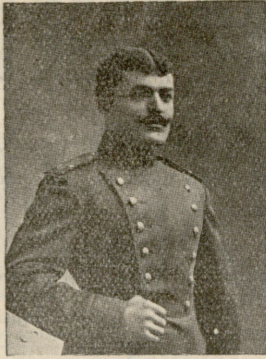
ძღვნად ვაჟას.

ქალარა ფრთიანს არწივსა,
 არწივს მთებისას ხნიანსა...
 თავს ნისლი ერტყა ჩაჩქნადა...
 მკმუნვარეს ლაზათიანსა...
 ხან ბარში დანავარდობდა,
 ხან ცას ეკვროდა მზიანსა;
 ხან მყინვარს გადაუვლიდა —
 მუქ ღრუბელ — მანდილიანსა!..
 ხან მთებში — სადმე ნანგრევზე
 დაღლილი ჩამოჯდებოდა...
 ფიქრებს ცრემლებად აღნობდა,
 მწუხარედ აკვნესდებოდა...
 მისი შემყურე ბუნება
 იღუმალ ატირდებოდა...
 მთის საღს კლდეებსა ცრემლებად —
 ნაკადი გადმოსკდებოდა!..
 ატირდებოდნენ ყვავილნიც
 ხეებსაც ცრემლი სცვიოდა...
 ნისლის მწუხარე ქვეთინი
 კლდეებში ჩამოდიოდა...
 არწივი დაღონებული
 ბედის სიმუხთლეს სჩიოდა,
 ნე ზავი რა ატირებდა, —
 ან გული რაზედ სტიოდა?!

ეხლაც იქ ჰბუდობს არწივი,
 ქალარა გამოჰრევია...
 ათასი ჭირის მნახველსა,
 გმირთ-გმირს სიბერე სწვევია...
 ირგვლივ მონობა შავ-ბნელი,
 იმის გულს არა სჩვევია...
 სტირის, თუმც ცრემლი არ უჩანს,
 ეტყობა გამოჰლევია!..
 ხან-კი ფრთებსა ჰშლის ამაყად,
 თავს დაჰფრენს არე-მარესა...
 და საბრძოლველად მოუხმობს —
 — მონად ქმნილს მშობელს მხარესა!..
 ილ. მოსაშვილი.

თეკლე. დიახ, მე. გახსოვთ ზღვის პირი?
კოტე. (იგონებს) ზღვის პირი!..
თეკლე. გახსოვთ ოცნება ხომალდზე?..
კოტე. ხომალდზე!..
თეკლე. გახსოვთ, მე ზღვის პირად ვიჯექი, თქვენც იქ გა-
 მოჩნდით და დამიხატეთ წარმტაცი სურათი...
კოტე. (გაოცებული) თეკლე!
თეკლე. რამ ვაგაოცათ?
კოტე. თეკლე, ნუ თუ ჩემმა ოცნებამ თქვენზე იმოქმედა?!
თეკლე. ერთი წუთით, მხოლოდ ერთი წუთით, და მაშინვე
 გაჰქრა, გაჰქრა სამუდამოდ...
კოტე. მაგრამ იყო კი მანინც ერთი წუთით?

პოდპორ. შალვა იოსელიანი
(დაჭრილია სამჯერ).

პრაპ. გიორგი ოქროპირიძე
(დაჭრილია).

პრაპ. ვლად. მენაგარიშილი
(დაჭრილია).

ჯ.-კ. ბიკტორი ბარბაიძე
(დაჭრილია).

პოდპორ. ალ. ხირსელიშვილი
(დაჭრილია).

თეკლე. ის ერთი წუთიც მე მეკუთვნოდა და არა თქვენ. ის ჩემი ოცნება იყო, ჩემი გამოცდის წუთი იყო, ბატონო კოტე. თქვენთან მას არავითარი კავშირი არა ჰქონდა.

დათა. (შემოდის) თეკლე, თუ ლაპარაკს მორჩი, დრო არის სადგურზე წავიდეთ.

თეკლე. დავით, მე მინდა კოტეს შეგარიგო.

კოტე. მით უფრო, რომ მიზეზი უბრალო ყოფილა.

დათა. შენ რა იცი?

თეკლე. ეხლა ვუთხარი.

დათა. იქნებ ძალიან გინდოდა, რომ მიზეზი უფრო ღრმა ყოფილიყო!

კოტე. ო, ძალიან, ძალიან სასურველი იქნებოდა.

დათა. როგორ, შენ გინდოდა, რომ თეკლეს ოჯახზე ხელი აეღო ვილაც მაწანწალა ჩინოვნიკისათვის?

კოტე. (დათასკენ გაიწეგს, მაგრამ უცებ შეჩერდება) ბატონო დავით!

დათა. დიახ, დიახ მაწანწალა ჩინოვნიკის გულისათვის, რომელიც მოკლებულია ყოველივე ზნეობრივ სისპეტაკეს...

თეკლე. დავით, დავით! რა სთქვი, როგორ შეურაცხვე პატიოსანი ადამიანი!

დათა. პატიოსანი ადამინი! ვიცით, რა პატიოსანი ადამიანიც ბრძანდება.

კოტე. თუ შეიძლება დამისახელო, რა უზნეობა ჩამიდენია. ცოლი არ მყოლია, რომ ვილაც ბაღს გოგოზე მე იგი გაშეცვალოს...

თეკლე. კოტე, თქვე უსირცხვილი!..

კოტე. (თეკლეს) ბოდიშს ვიხდი, მაგრამ...

თეკლე. რა მაგრამ?

დათა. გთხოვთ, ეხლავე მიბრძანდეთ ჩემი სახლიდან! სხვა დროს მოვნახავ თქვენთან სალაპარაკოდ.

კოტე. როდესაც გენებოთ. უკაცრავად ვარ თქვენთან თეკლე. ბატონი დავითის წინაშე კი არაფერი დანაშაული არ ჩამიდენია. თუ მან უზნეო და მაწანწალა მიწოდა მაშინ, როცა არავითარი საბუთი მისთვის არ მიმიცია, მე უფლება მქონდა აღმენიშნა ის ფაქტი მისი ცხოვრებიდან, რომელიც მართლა სამარცხვინოდ და უპატიოსნოდ უნდა ჩაეთვალოს. ცხოვრება არ მანებებოდა, მაგრამ არავის მივსცემ იმის უფლებას, რომ უმიზეზოდ ჩამწიხლოს და შეურაცყოფა მომაყენოს. მართალია, ჩინოსანი გახლავარ, მაგრამ ჩემში არ ჩამკვდარა წმინდა გრძობა და თავმოყვარეობას არავის შევალხვინებ. უპატიოსნო ვარ? აბა თქვით, ქალბატონო თეკლე, რა უპატიოსნობა ჩამიდენია მე თქვენს წინაშე! შეიძლება ის იყოს უპატიოსნობა,

რომ მიყვარხართ, მიყვარხართ თავდავიწყებამდის და ეს ჩემი გრძობა არაფერში გამოიმხატავს. თუ ეს უპატიოსნობაა, დიახ უპატიოსნო და უზნეო ვყოფილვარ. უეცრივ ვთქვი ისეთი რამ, რაც, მართალია, არ უნდა მეთქვა, მაგრამ თვით ბატონმა დავითმა გამომიწვია. როგორ, კაცს ისეთი საუნჯე ჰყავდეს, როგორიც თეკლეა და ვილაც ბაღს...

დათა. (ბრაზ-მორეული) მოთმინებიდან ნუ გამომიყვანთ!

კოტე. შეჩერდით, ბატონო! ძალიან ნუ ბრაზდებით. მე კარგა ხანია ბოღმა მაწეგს გულზე და აჰა თქვენის მეოხებით კიდევაც ამოხეთქა. რისთვის ბრაზობთ, რისთვის ლელავთ, განა თქვენთვის სულ ერთი არ უნდა იყოს, ვის ეკუთვნება ამას შემდეგ თეკლე? თქვენის მხრით ხომ იგი მკვდარია, ვილაც უსუსურ ბავშვზე გაცვლილი, მაშ რაღა გენებათ? გინდათ გამისწორდეთ? ინებეთ. გასწორებას მე არ ვუფრთხი. ხოლო ამიხსენით, რამ გამომიწვია თქვენში ასეთი გმირობის გამოჩენის სურვილი! ოჰ, მე დამნაშავე ვარ თქვენს წინაშე, რომ არავითარი ღონე არ ვინმარე თეკლეს გულის მოსაგებად. მართალია, მას თქვენ უყვარხართ, ო კარგად ვიცი მისი სიყვარულის სისპეტაკე და ძლიერება, მაგრამ ქალს მართო თავისი გრძობა ვერ დააკმაყოფილებს, მისთვის აუცილებლად საჭიროა თანაგრძობა. თქვენ კი ეს თანაგრძობა მას ვერ გაუწიეთ და ამით კიდევაც დაჰკარგეთ მასში საუკეთესო მეგობარი. აჰა, რაც მინდოდა მეთქვა. ეხლა კი, ბატონო დავით, შეგიძლიანთ გამისწორდეთ როდესაც გენებოთ და სადაც გენებოთ. (გაღის).

(სიჩუმეა).

თეკლე. (მიდის დათასთან) დავით, ძალიან ავალეღვა კოტეს სიტყვებმა?

დათა. შენ როგორ ფიქრობ? იქნებ შენცა გაქვს რამე სათქმელი. სთქვი.

თეკლე. სათქმელი რაღა მაქვს, დავით, ყველაფერი ნათქვამია და გამორკვეული. ოღონდ გთხოვ, ნუ გავამწვავებთ ისედაც გამწვავებულ კითხვას. დაულოცოდ ერთმანეთს გზა და მშვიდობიანად გავცილდეთ. ხომ დარწმუნდი ოჯახურ ცხოვრების სიყალბეში, ნულარ განვავრძობთ ამ სიყალბეს. განვწორდეთ, რაც შეიძლება, ადრე.

დათა. დიახ, უნდა განვწორდეთ, თეკლე. ეხლა განსაკუთრებით ვიგრძენი ჩემი ველურობა. წადი, სადაც გინდოდეს, თეკლე, წადი! ოღონდ...

თეკლე. (მიუხვდება) არა, არ იფიქრო. კოტესთან მე საერთო არაფერი მაქვს. მე წავალ მარტო, სულ მარტო. და თუ შენთვის საწყენი არ იქნება, დავით, ეხლავე მოვემზადები, რომ საღამოს კიდევაც გავემზავრო.

დათა. როდესაც გენებოს სრული შენი ნებაა წასვლა თუ დარჩენა.

ბაბო. (შემოდის. წასასვლელად მომზადებულია) თეკლე, ხომ გაგვაცილებ?

თეკლე. რასაკვირველია. უკვე მოემზადეთ? ეხლავე (გადის).

ბაბო. მშვიდობით, დავით. სიტყვით ვერ გამოვთქვამ იმ მადლობას, რომელსაც ვგრძნობ თქვენ და თეკლესადმი. არ ვიცი, რით უნდა მოვახერხო სამაგიეროს გადახდა.

დათა. (ხელს გაუწვდის. ბაბოც ხელს მისცემს). სამაგიეროს იმით გადაგვიხდი, თუ შენ ბეჯითობას გამოიჩინე და გამოიჩინილი მუსიკოსი გახდები. მშვიდობით! (ხელზე ჰკოცნის. ღრმად ჩახედავს თვალებში და ამოიოხრებს).

ნესტორ. (კარებს შემოაღებს, დაინახავს და მაშინვე გაბრუნდება).

დათა. შენ ეხლა ყველაფერი იცი, ბაბო.

ბაბო. რა, დათა?

დათა. ჰო, კარგი ნუ ცბიერობ. ხომ იცი, რა ალი დატრიალდა ჩემს გულში?

ბაბო. ჩემდა საუბედუროდ ვიცი, დავით.

დათა. მაინცა და მაინც ნუ გაიკვირვებ. როცა უფრო ხნოვანი იქნები, მაშინ მიხვდები, რომ ეს ჩვეულებრივი მოვლენა არის.

ბაბო. თქვენ მე ჩვეულებრივი კაცი არ მეგონეთ.

დათა. ოჰო! მაშ გაგიქარწყლე ჩემზე წარმოდგენა არა? რა უყოთ, ყველაფერი მოსალოდნელია. მაშ აგრე, ჩემო პატარა ქალო. კუთხეში მიდგება. ეტყობა არ სურს ბაბოსთან ლაპარაკი. სიჩუმეა, შემოვლენ: პლატონ, ნესტორ და გაბო.

პლატონ. მადლობელი ვარ პატივისცემისათვის, შვილო, შენმა კაცობამ იცის თუ თხოვნას შემისრულებ და მეუღლით მშობლებს ესტუმრები.

თეკლე. (შემოდის თავდახურული).

პლატონ. იმედია, ჩემო რძალო, თხოვნას მიიღებ და აღდგომას ჩვენსას გაატარებ.

თეკლე. გმადლობთ, გმადლობთ, მამა. უეჭველად ჩამოვალთ.

დათა. ყველანი მოემზადეთ?

ნესტორ. ეტლიც გვიცდის. ბარგი უკვე გატანილია.

დათა. (ნესტორს) შენც ხომ მოემზადე?

ნესტორ. მეც მოემზადე.

პლატონ. როგორ?

დათა. ნესტორიც თქვენთან მოდის. ეს მე მოვისურვე და ნესტორიც ვალდებული იყო დათანხმებულიყო. მაშ ეხლა გამომშვიდობების დროა, მამა.

გაბო. როგორ, განა შენ არ წამოხვალ სადგურზე?

დათა. რატომ არ უნდა წამოვიდე?

გაბო. უკეთესია მე წინ წავალ და ბილეთებს ვიყიდი.

დათა. არა, არა, ერთად წავიდეთ! ხოლო არ ვარგა ასე განშორება. ამდენი ხანი ვსტუმბობდით ბაბოს მუსიკით და ნუ თუ უკანასკნელად არ უნდა მოვუსმინოთ!

თეკლე. ბაბო, დაუკარი!

ნესტორ. ბაბო, დაუკარი!

ბაბო. (პიანინოსთან მიდის. ჯდება).

დათა. დასხედით, ბატონებო. რისთვის ჩქარობთ? მატარებლის წასვლამდის კიდევ ერთი საათია.

(ყველანი დასხდებიან. ბაბო უკრავს).

დათა. რა მშვენიერია! რა წყნარი და ნაზი ჰანგია! ვაშა, ვაშა, ბაბო! მაგრამ არა, არ ღირს ასეთს დროს მაგ ჰანგის დაკვრა. გახსოვს, ბაბო, მეორე ჰანგი, აი ის ჰანგი, რომელიც ღრმად სწვდება გულს და ოცნებას ათამაშებს. მე მინდა, ეხლაც უკანასკნელად იგი დაუკრა. (დაჟინებით) დაუკარი, ბაბო!

ნესტორ. ბაბო, დაუკარი!

ბაბო. მაგრამ...

დათა. ჰა, ჰა! რატომ არ გინდა დაუკრა?

პლატონ. ბატონებო, არ დამავიანოთ. რაღა ეხლა მოიგონეთ ეს მუსიკა!

გაბო. დათა, სადგურზე წასვლის დროა. გადავდვათ შემდეგისათვის.

დათა. ოჰო, ძალიან შიშობთ. შემდეგისათვის არ გადაიდვის, რადგან შემდეგი აღარ იქნება. და აი მე მინდა გამოვსცადო ჩემი თავი, მინდა დავრწმუნდე, შემიძლიან თუ არა უბაბიკოთი აქ დარჩენა.

პლატონ. რა ლაპარაკია, შვილო, რა ლაპარაკი!

თეკლე. აცალეთ, მამა, სთქვას, რაც სათქმელი აქვს.

დათა. დიხ, მე უფლება უნდა მქონდეს გამოვსცადო ჩემი თავი. შემდეგ თუ არა გაეჩრდებ აქ ამ ყრუ ბინაზე მას შემდეგ როცა ბაბიკოს მუსიკის მოსმენის საშუალება მომესპობა. იქნებ ისეთი სუსტა ვარ, რომ ვერ შევსძლო.

თეკლე. დააბოლავე, დააბოლავე, დავით! თუ ისეთი სულმდაბალი ხარ, რომ მეტის მოთმენა არ შეგიძლიან უკეთესია ყველაფერი სთქვა.

დათა. სულმდაბალი! ნუ თუ ადვილია ამ ოთხ კედელში გაჩერება მარტოდ, სულ მარტოდ, იქნებ თქვენ არ იცით, ბატონებო, რომ თეკლე ამ საღამოსვე მიდის, მცილდება მე საუკუნოდ.

ბაბო. მიდის?!

პლატონ. გცილდება?!

გაბო. როგორ?! როგორ შეიძლება ეს?!

დათა. რას განცვიფრდით! თქვენ ალბად არ იცით, რომ თეკლესადმი სიყვარულში ჩემი მეტოქე... კოტე არის...

ნესტორ. (ბრაზმორეული შეჰყვირებს) დავით?!

დათა. (დაიბნევა) ოჰ! ოჰ! (ხელებს თვალებზე მიიფარებს, ჩაჯდება).

თეკლე. რა სიმდაბლეა! ნუ თუ არ შეგეძლო შენი მოხუცი მამისათვის არ მოგეწამლა უკანასკნელი წამები. ნუ თუ სქესობრივ ვნებას ამ ბავშვისადმი იმდენად შეუპყრისხარ, რომ დაგკარგვია ყველაფერი პატიოსნება, სინიდისი და ვაჟ-კაცობაც. ბაბო მიდის, გცილდება და შენ აღარ იცი რა ჰქნა, რა მოიმოქმედო. უჰ, სულმდაბლო, მხეცის მოდგმავ, რად შევიყარეთ ჩვენ ერთად! თუ ასეთია ყველა მამაკაცი, განა ღირს სიყვარულზე ლაპარაკი, ღირს მისთვის ტანჯვა, მისთვის ცხოვრება?! მე მოვიკრიფე ძალ-ღონე და განვიძრახე ლამაზად დამეხოლავებინა ის ომი, რომელიც დიდი ხანია ჩამოვარდნილა ჩვენს შორის, მაგრამ შენ ვერ შესძელი და მოხუცი მამაკაცი გახადე ჩვენი ტანჯვის მოწამედ. რადგან ასეა, დე, იცოდნენ, რომ მე გტოვებ შენ, როგორც მდაბალს და მხოლოდ სქესობრივ ვნებით შებოჭვილ მამაკაცს. სად წავალ, როგორ ვიცხოვრებ, ეს არც მე ვიცი, მაგრამ გარწმუნებ დღეის შემდეგ ჩემს ცხოვრებას უფრო მეტი მიზანი ექნება, ვიდრე აქნამდის. უმჯობესია, ამოვიგლიჯო გული, ვიდრე ერთი წუთი დავჰკარგო შენზე ფიქრში. ეჰ! დავით, დავით? რამდენი დროა დაკარგული უმიზნოდ უშინაარსოდ! მაგრამ მშვიდობით იყავი! (სწრაფად გადის).

პლატონ. რას გავს ეს, რას გავს ეს? (დაედევნება თეკლეს მასთან გადიან ნესტორ და გაბო).

დათა. რას მისდევენ? განა არ იციან, რომ თეკლეს დაკავება შეუძლებელია? ის წავიდა! მოგვშორდა სამუდამოდ! (მიაჩერდება ბაბოს) მშვიდობით, ბაბო!

ბაბო. (შემკრთალი, შეშინებული) დავით! დავით!

დათა. ჰაჰაჰაჰა! (გარბის მარჯვნივ კარებში).

ნესტორ. (შემოდის).

ბაბო. ნესტორ, მიდი დათანთან! ის ჩაიდენს რასმე... (მოისმის სროლა).

დათა. (შემობარბაცდება. ნესტორ მიიბრუნს და ხელებს შეხვედრებს. დათა ნესტორის ხელებზე მიესვენება).

დათა. ვკვდები! აჰ! აჰ! (ნესტორ დივანზე მისვენებს).

ნესტორ. დავით! ძძაო! დათიკო!

დათა. (სული ეხუთვის) ბაბო!.. თეკლე!.

ბაბო. (შიშისაგან ცახცახებს, ხან კარებთან მივარდება, ხან დათანთან საშინლად ღრიალებს).

პლატონ. (შემოიჭრება) რა ამბავია! რა ამბავია! (დაინახავს და ცოცხალმკვდარი დათას წინაშე დაიკეცავს). შვილო, შვილო! (დათა კვდება).

(შემობრბიან თეკლე და გაბო).

გაბო. (დათანთან მიიბრუნს, მუხლებზე დაეცემა და ქვითნის იწყებს).

თეკლე. (გამოირკვევა, ერთს შეჰკივლებს, მიიბრუნს დათანთან და მის წინ მუხლებზე დაეცემა). ნუ თუ ასე უნდა განვშორებულიყავით, დავით! (გულშემზარავად ტირის).

ფ ა რ დ ა .

სიო ჰანტურიშვილი.

